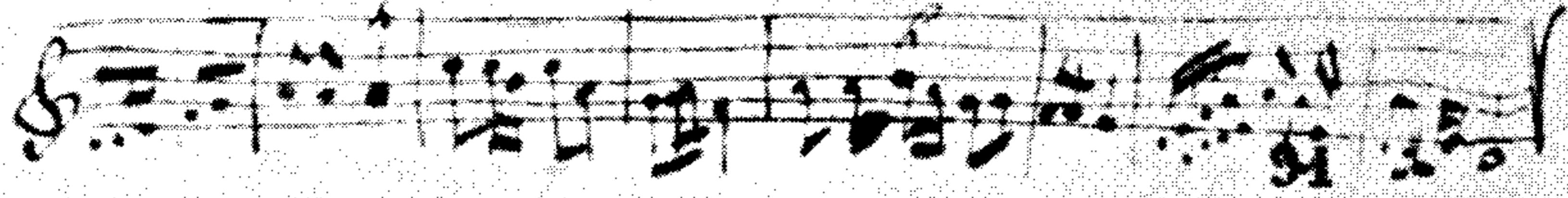

Z Lichten. reducendu Č. 66

142. Pohroma. Wachnau.

Zdál se mi této noci sen,
Ze můg milý ke mně přišel
Gá se probudím, nic nenj,
Genom mé srdeče saužený.

Bych měla posla tagného,
Co by mi šel pro milého,
Pospěš posličku gako pták,
Pozdraw milého na stokrát.

Posljěk k hradu přibjhá,
Můg milý se z okna djwá:
, „Vrat se posljéku vrat domů,
Ze tam dnes gjti nemožu.“

Až zjtra skoro ranjeko,
Dřjwe než wygde slunečko,
Slunečko s hory wychádj,
Můg milý se nenachádj.

Ai milý gede po mostě,
Pod njm konjček za dvě stě,
, „Konjček pod njm laškuge
Mé srdečko se raduje.

Konjčekzlámal nožičku,
Můg milý srazil hlavičku.
Zvučte hrany na vše strany,
Umřelo mé potěšenj.

Gednoho gsem milovala,
Toho gsem sinutná pozbyla;
Umřel mi z wonné růže kwět,
Mrzj mé celý šjrý svět.